

יום הזכרון תש"ל

במדינה

העם

הפעם

ה'22

ביום ראשון, יום הזכרון לחללי צה"ל, כיבו את המתים.

ביום שני, יום העצמאות, שמחו על החיים.

וביום השלישי, התחילה ספירת המתים מחדש.

עצמאות מוגבלת. עוד בטרם חזרו אחרוני החוגגים לבתיהם; לפני שדמו ציע

צופי פטישי הפלאסטיק ולפני שכיבו את אורותיה, פשט כוח משורייני של צה"ל על פתחלאנד בדרום הלבנון. פעולת התג' מול המשטרתית, שהיתה צפויה בעקבות פעילות החבלנים מלבנון ערב חג העצמי אות, נדחתה עד לאחר החג, כדי לא להש' בית את השמחה.

עם ההכרה שבמצב הנוכחי לא היתה כל אפשרות מיידית אחרת לשתק את גל הטרור לתקופה מוגבלת, סימלה פעולת צה"ל בלבנון באופן אבסורדי את הספק במשמעות החג שנחוג יום אחד קודם. היה זה יום השנה ה'22 לעצמאות משלטון זר, אבל אחרי 22 שנים לא היתה עדיין מדינת ישראל עצמאית בפעולותיה ותגובותיה. בהעדר מטרות מדיניות או מדיניות כלשהי של ממשלתה, שלהגשמתה יכחזו פעולותיה, נגרה ישראל אחרי פעו' לות שהוכתבו לה מבחוץ. הפעם, כמו בפע' של קודמות רבות אחרות, שוב היו אלה

החבלנים שכפו עליה פעולה, שמכחינת השלכותיה המרחיבות והבינלאומיות לא היה בה לישראל כל ענין.

היו תוצאות הפעולה בלבנון כאשר יהיו, ספק אם יהיה בהם כדי לשנות את תמונת המצב. את פעולות הטרור הם לא יפסיקו לטווח ארוך, והמטרות היחידות אותן ישרתו יהיו מטרותיהם של אירגוני החבלה הפלסטינים, המעוניינים לסבך את ממשלת לבנון ולהכניע אותה ללחציהם.

"יש ברירה!" בניגוד לפעולת צה"ל בלבנון היו מספר צלילים אחרים שליוו את יום העצמאות ה'22, שהיו הרבה יותר מעודדים.

החל בהצהרתו של נשיא המדינה, זלמן שז"ר, במועצה הציונית ערב יום העצמאות — שם יצא נגד התגובות והחרם שהוטלו על הדייר נחום גולדמן — וכלה בקריאתו של שריהחוף אבא אבן לפלסטינים "לפעול

למען משא ומתן בין ישראל למדינות ערב כדי לכוונן שתי מדינות ריבוניות בארץ הקודש" — הצהרה ממנה השתמע כאלו עדיין לא נסגרו כל הדלתות בפני סתרון של מדינה פלסטינית — ועד לגבולותה של הממשלה לשחרר את החבלנים השבויים שנתפסו לפני שנתיים בפעולת כראמה. כל אלה היו סימנים לכך שתפיסת "נגזר עליך נו" של משה דיין טרם הפכה לנחלת הכל.

מי שנגזר עליו אין לו חופש בחירה ולעצמאותו אין שום תוכן. רק מי שמסוגל להשתחרר מהפילוסופיה של "אין ברירה" רשאי להתפאר בעצמאותו.

ביום העצמאות ה'22 היתה למספר גדול יותר של אזרחי ישראל התחושה של "יש ברירה". לרובם עדיין לא היה ברור מה היא הברירה, אבל עצם התפיסה שלא הכל גזור ומוכתב, ויש מקום להתקומם ולחפש דרכים אחרות, הפיחה רוח של תקווה.